

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 75 0 Rs 049916 21 Rev
Dana, 21.06.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Senada Tice kao predsjednika vijeća, Biljane Majkić Marinković i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice B.D. iz M.G., koju zastupa punomoćnik K.K., advokat iz B., protiv tuženog MH „Elektroprivreda Republike Srpske“ ZP H.N.V. a.d. M.G., koga zastupaju punomoćnici B.C. i V.C., advokati iz B., radi zaštite prava iz radnog odnosa, vrijednost predmeta spora 28.506,21 KM, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 75 0 Rs 049916 21 Rsž od 03.09.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 21.06.2022. godine, donio je

RJEŠENJE

Revizija se usvaja, obje nižestepene presude u djelu kojim je usvojen tužbeni zahtjev tužiteljice, se ukidaju i tužba tužiteljice u tom dijelu odbacuje.

Odluka o troškovima postupka se preinačava tako što se obavezuje tužiteljica da tuženom na ime troškova cijelog postupka isplati iznos od 2.163,75 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu broj 75 0 Rs 049916 19 Rs od 22.10.2020. godine obavezan je tuženi da tužiteljici isplati izgubljene plate za period od 01.03.2019. godine do 26.08.2019. godine i to: iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.04.2019. godine pa do isplate, iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.05.2019. godine pa do isplate, iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.06.2019. godine pa do isplate, iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.07.2019. godine pa do isplate, iznos od 1.414,44 KM sa zateznom kamatom počev od 01.08.2019. godine pa do isplate i iznos od 1.104,98 KM sa zateznom kamatom počev od 01.09.2019. godine pa do isplate, te da na ime obaveznog osiguranja tužiteljice Upravi Republike Srpske uplati poreze i doprinose po osnovu svih ovih plata.

Tužba tužiteljice je odbačena kao neblagovremena, u dijelu kojim je tražila da se obaveže tuženi da joj isplati izgubljene plate za period od 01.01.2018. godine pa do 28.02.2019. godine i to: iznos od 1.376,52 KM sa zateznom kamatom počev od 01.02.2018. godine pa do isplate, iznos od 1.376,52 KM sa zateznom kamatom počev od 01.03.2018. godine pa do isplate, iznos od 1.376,52 KM sa zateznom kamatom počev od 01.04.2018. godine pa do isplate, iznos od 1.376,52 KM sa zateznom kamatom počev od 01.05.2018. godine pa do isplate, iznos od 1.376,52 KM sa zateznom kamatom počev od 01.06.2018. godine pa do isplate, iznos od 1.376,52 KM sa zateznom kamatom počev od 01.07.2018. godine pa do isplate, iznos od 1.380,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.08.2018. godine pa do

isplate, iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.09.2018. godine pa do isplate, iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.10.2018. godine pa do isplate, iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.11.2018. godine pa do isplate, iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.12.2018. godine pa do isplate, iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.01.2019. godine pa do isplate, iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.02.2019. godine pa do isplate i iznos od 1.410,56 KM sa zateznom kamatom počev od 01.03.2019. godine pa do isplate, kao i da tuženi na ime obaveznog osiguranja tužiteljice Upravi Republike Srpske uplati poreze i doprinose po osnovu ovih izgubljenih zarada-plata, te da tuženi tužiteljici isplati naknadu na ime regresa za korištenje godišnjeg odmora za 2018. godinu u iznosu od 831,00 KM sa zateznom kamatom počev od 12.06.2018. godine pa do isplate. Obavezana je tužiteljica da tuženom na ime troškova postupka isplati iznos od 530,50 KM, u roku od 15 dana.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 75 0 Rs 049916 21 Rsž od 03.09.2021. godine, žalba tužiteljice je djelimično usvojena i odluka o troškovima parničnog postupka sadržana u presudi Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu broj 75 0 Rs 049916 19 Rs od 22.10.2020. godine preinačena, tako što je obavezan tuženi da tužiteljici na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 432,00 KM u roku od 15 dana od dana prijema prepisa drugostepene odluke, dok je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova parničnog postupka preko dosuđenog iznosa odbijen.

U ostalom dijelu žalba tužiteljice je odbijena i označena prvostepena presuda u dijelu kojim je odbačena tužba potvrđena.

Žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena u dosuđujućem dijelu odluke o tužbenom zahtjevu.

Odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 375,00 KM. Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 438,75 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tuženi iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači, ili da se ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tužiteljica nije dala odgovor na reviziju.

Odredbom člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - dalje: ZPP), propisano je da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM.

Stavom 3. istog člana propisano je da stranke, u slučajevima kada revizija nije dozvoljena, mogu podnijeti reviziju protiv drugostepene presude ako odluka o sporu zavisi o rješenju nekog materijalnopravnog ili procesnopravnog pitanja važnog za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a naročito: a) ako o tom pitanju revizijski sud još nije zauzeo shvatanje odlučujući o pojedinim predmetima ili na sjednici odjeljenja, a riječ je o pitanju o kojem postoji različita praksa drugostepenih sudova, b) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje, ali je odluka drugostepenog suda zasnovana na shvatanju koje nije podudarno sa tim shvatanjem i c) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje i presuda drugostepenog suda se zasniva na tom shvatanju, ali bi, uvažavajući razloge iznesene tokom prethodnog prvostepenog i žalbenog postupka, zbog promjene u pravnom sistemu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima, te odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, Evropskog suda za ljudska prava, trebalo da se preispita sudska praksa.

Kada je tužbeni zahtjev izražen u novcu, kao vrijednost predmeta spora uzima se u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva (član 316. stav 2. ZPP), dok se kamata, ugovorna kazna i ostala sporedna potraživanja ne uzimaju u obzir pri određivanju vrijednosti spora ako ne čine glavni zahtjev (stav 3.).

Novčano potraživanje tužiteljice u opredjeljenom zahtjevu iznosi 28.506,21 KM. Tužiteljici je na ime 6 plata dosuđen ukupan iznos od 8.161,66 KM, što predstavlja vrijednost revizijom pobijanog dijela. Ovaj iznos ne prelazi iznos od 30.000,00 KM. Shodno tome proizlazi da nije ispunjen uslov dozvoljenosti revizije iz člana 237. stav 2. ZPP.

Tuženi je predložio da se revizija dozvoli u smislu odredbe člana 237. stav 3. ZPP, navodeći da odluka o sporu zavisi od rješenja materijalno pravnog pitanja važnog za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a koje se tiče početka roka za podnošenje tužbe radi isplate naknade na ime izgubljene plate po osnovu otkaza ugovora o radu. Revident tvrdi da je pobijana odluka u pogledu momenta od kad se računa rok za podnošenje tužbe, suprotna stanovištu izraženom u rješenju Vrhovnog suda Republike Srpske broj 72 0 Rs 057482 18 Rev od 13.03.2019. godine u kome su primjenjene odredbe Zakona o radu („Službeni glasnik RS“, broj 30/00, 40/00,47/02, 38/03, 66/03 i 20/07), ali da se suštinski radi o istoj situaciji, koja se odnosi na početak roka za blagovremenost tužbe, kad je u ranijoj parnici po tužbi radnika poništena odluka poslodavca o prestanku radnog odnosa i naložena radno pravna integracija.

Ovaj sud je udovoljio tom prijedlogu u cilju obezbjeđenja jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, nalazeći da se ostvario razlog naveden u članu 237. stav 3. tačka 2. ZPP. Naime, drugostepeni sud je odlučio suprotno stanovištu zauzetom u odluci na koju se poziva revizija, i suprotno drugim odlukama ovog suda koje podržavaju isto stanovište, kad je u pitanju početak toka roka za blagovremenost tužbe u radnom sporu.

Revizija je osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice za isplatu naknada po osnovu izgubljene zarade za period od 01.01.2018. godine do 26.08.2019. godine, te zahtjev za uplatu poreza i doprinosa i troškova parničnog postupka.

Ocjenom provedenih dokaza prvostepeni sud je utvrdio: da je tužiteljica kod tuženog bila zaposlena na neodređeno vrijeme po osnovu ugovora o radu broj 01-301/13 od 06.02.2013. godine, te aneksa ugovora broj 3945/15 od 30.12.2016. godine, na radnom mjestu stručni saradnik u kadrovskoj službi; da je tuženi rješenjem broj 01-2253/17 od 20.07.2017. godine, koje je doneseno na osnovu odluke uprave broj UP-348/17 od 19.07.2017. godine, tužiteljici otkazao ugovor o radu; da je tužiteljica podnijela tužbu kojom je tražila poništenje odluka poslodavca o prestanku radnog odnosa, vraćanje na rad i isplatu plata za period 21.07.2017 do 31.12.2017. godine sa zakonskom zateznom kamatom, uplatu doprinosa i poreza za isti period, te isplatu toplog obroka; da je Osnovni sud u Mrkonjić Gradu odlučio o ovim zahtjevima tužiteljice presudom broj 75 0 Rs 044388 17 Rs od 19.04.2018. godine kojom su odbijeni tužbeni zahtjev tužiteljice; da je presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 75 0 Rs 044388 18 Rsž od 25.06.2019. godine preinačena prvostepena presuda i usvojen tužbeni zahtjev tužiteljice tako što su poništene naprijed označene odluke poslodavca o otkazu ugovora o radu, naloženo vraćanje tužiteljice na rad i isplata naknada plata za period od 21.07.2017. godine do 31.12.2017. godine sa zakonskom zateznom kamatom, te doprinosima

za PIO i ostalim doprinosima i porezima po osnovu rada; da je tuženi dana 27.08.2019. godine postupio po presudi drugostepenog suda i tužiteljicu vratio na radno mjesto stručni saradnik u kadrovskoj službi, te joj isplatio na ime izgubljene zarade dosuđene iznose i uplatio doprinose; da je predmetna tužba tužiteljice podnesena 15.10.2019. godine i da su ovom tužbom tražene neisplaćene plate i doprinosi do povratka tužiteljice na rad, odnosno za period od 01.01.2018. godine do 26.08.2019. godine.

Na navedenim činjeničnim utvrđenjima prvostepeni sud je utemeljio zaključak da je tužba u djelu kojim se traži isplata plata, poreza i doprinosa za period od januara 2018. do februara 2019. godine, neblagovremeno podnesena u smislu člana 201. stav 1. i stav 4 Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 1/16 i 66/18 – u daljem tekstu: ZR), pa je slijedom toga tužba sa navedenim djelom zahtjeva odbačena temeljem odredbe člana 67. stav 1. tačka 2. ZPP.

Nasuprot tome, prema zaključku prvostepenog suda koji se temelji na naprijed navedenim odredbama ZR (član 201. stav 1. i stav 4.) i činjenici da je tužiteljica vraćena na rad dana 27.08.2019. godine, tužba tužiteljice u dijelu koji se odnosi na isplatu plata, poreza i doprinosa za period od 01.03.2019. godine do 26.08.2019. godine, ocjenjena je blagovremenom, pa je usvojen zahtjev tužiteljice i obavezan tuženi da tužiteljici isplati plate za period od marta do avgusta mjeseca 2019. godine sa zakonskom zateznom kamatom, te da uplati poreze i doprinosa na utvrđene iznose plata, temeljem odredbe člana 189. ZR i člana 277. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 19/93, 3/96, 39/03 i 74/04).

Prvostepeni sud je utvrdio da je tužiteljica imala ukupne potrebne troškove postupka u iznosu od 1.505,00 KM, a tuženi ukupne potrebne troškove postupka u iznosu od 1.350,00 KM, pa je našao da je uspjeh tužiteljice u postupku 27,7%, a uspjeh tuženog 71,3%, te je izvršio prebijanje troškova parničnog postupka i obavezao tužiteljicu da tuženom na ime troškova postupka isplati iznos od 530,50 KM, sa pozivom na odredbu člana 386. ZPP.

Drugostepeni sud je odlučujući o žalbama stranaka prihvatio činjenična utvrđenja i pravne zaključke prvostepenog suda i potvrdo prvostepenu odluku u dijelu kojim je tužba odbačena kao i u dijelu kojim je meritorno odlučeno o tužbenom zahtjevu tužiteljice, dok je odluka o troškovima postupka preinačena zbog pogrešne primjene materijalnog prava, tako što je tuženi obavezan da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka srazmjerno njenom uspjehu u sporu.

Nižestepene presude, u djelu kojim je usvojen tužbeni zahtjev tužiteljice, donesene su pogrešnom primjenom materijalnog prava.

Prema odredbi člana 201. stav 1. ZR, radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio pravo iz radnog odnosa može da podnese prijedlog za mirno rješavanje radnog spora nadležnom organu, ili tužbu nadležnom sudu za zaštitu tog prava. Stavom 4. je propisano da tužbu za zaštitu prava radnik može podnijeti najkasnije u roku od 6 mjeseci od dana saznanja za povredu prava ili dana učinjene povrede.

Odredbom člana 189. ZR propisano je: „ ako nadležni sud utvrdi da je otkaz ugovora o radu, koji je poslodavac dao radniku nezakonit ili bez pravnog osnova, naložiće poslodavcu da radnika vrati na rad i rasporedi na poslove koje je obavljao prije otkaza ugovora o radu ili na druge poslove koji odgovaraju stručnim i radnim sposobnostima radnika, kao i da mu

isplati naknadu na ime izgubljene plate i drugih primanja na koje radnik ima pravo prema opštem aktu i ugovoru o radu“.

U radnom sporu se obezbjeđuje zaštita prava iz radnog odnosa, a zaštiti prava prethodi njegova povreda. Kad je povreda prava počinjena odlukom poslodavca o prestanku radnog odnosa (kao u konkretnom slučaju), tom odlukom radniku su uskraćena sva prava koja proizilaze iz radnog odnosa (pravo na rad, pravo na platu i druga prava iz radnog odnosa). Tužba u radnom sporu pored zahtjeva za poništenje akta poslodavca o prestanku radnog odnosa, može sadržavati i zahtjeve za osudu na činidbu kao što su, vraćanje radnika na rad, isplata naknade izostalih plata i drugih naknada (član 189. ZR), ili ako radnik ne traži vraćanje na rad, tada u tužbi može istaći zahtjev za naknadu štete u vidu izgubljenih plata (član 185. stav 1. ZR). Zahtjevi za osudu na činidbu, u procesno pravnom smislu, predstavljaju samostalne zahtjeve i mogu biti istaknuti i u posebnoj tužbi.

Iz odredbe člana 189. ZR proizilazi da su zahtjevi za osudu na činidbu (za vraćanje na rad, isplatu plata i dr.) akcesorni zahtjevi u odnosu na zahtjev za poništenje odluke poslodavca. Ove zahtjeve sud će usvojiti „ako utvrdi da je otkaz ugovora o radu koji je poslodavac dao radniku nezakonit ili bez pravnog osnova“ kako to izričito stoji u navedenoj odredbi materijalnog prava. Tim zahtjevima uspostavlja se restitucija, odnosno potpuna radno pravna integracija koja radnika dovodi u onu poziciju u kojoj bi bio da akt poslodavca o prestanku radnog odnosa nije donesen. Zbog toga se blagovremenost tužbe, kad je u pitanju povreda prava nastala odlukom poslodavca, računa od dana kad je radniku dostavljena ta odluka. Taj dan ima se smatrati danom saznanja za povredu prava u smislu odredbe člana 201. stav 4. ZR i to važi i za novčane zahtjeve, odnosno zahtjeve za isplatu plata (neto plata i bruto plata) koje je radnik izgubio zbog nezakonitog otkaza ugovora o radu.

Iz utvrđenja nižestepenih sudova proizilazi da je odluka poslodavca o otkazu ugovora o radu donesena 20.07.2017. godine. Tužiteljica je kod Osnovnog suda u Mrkonjić Gradu pokrenula postupak radi zaštite prava i tražila poništenje odluke poslodavca o prestanku radnog odnosa, vraćanja na rad i isplate plata za period 21.07.2017 do 31.12.2017. godine. Ovaj spor vođen je pod brojem 75 0 Rs 044388 17 Rs. Prvostepena meritorna odluka (kojom su odbijeni tužbeni zahtjevi tužiteljice) u označenom parničnom predmetu donesena je 19.04.2018. godine, a drugostepena meritorna odluka (kojom su zahtjevi tužiteljice usvojeni) donesena je 25.06.2019. godine.

Iz navedenog proizilazi da je blagovremenom tužbom podnesenom 2017. godine, tužiteljica ostvarila zaštitu prava zbog nezakonitog otkaza ugovora o radu, te su usvojeni zahtjevi za poništenje odluke poslodavca, vraćanje na rad i isplatu plata do 31.12.2017. godine. S obzirom da je odluka o prestanku radnog odnosa donesena 20.07.2017. godine, proizilazi da je tužiteljica za povredu prava saznala u drugoj polovini 2017. godine, pa je rok od 6 mjeseci iz odredbe člana 201. stav 4. (za podnošenje zahtjeva za isplatu preostalih izgubljenih plata zbog nezakonitog otkaza) istekao u prvoj polovini 2018. godine.

Tužiteljica u tužbi i tokom postupka tvrdi da se blagovremenost tužbe u ovom radnom sporu treba računati od dana donošenja presude Okružnog suda u Banjaluci broj 75 0 Rs 044388 18 Rsž od 25.06.2019. godine, kojom je u ranijoj parnici preinačena prvostepena presuda i odluke o otkazu ugovora o radu poništene kao nezakonite, te tvrdi da je u tom postupku iz objektivnih razloga bila onemogućena da precizira zahtjev za isplatu svih naknadno dospjelih novčanih potraživanja.

Rok za pokretanje radnog spora je prekluzivni rok materijalnog prava, dovodi do gubitka prava na tužbu i ima za posljedicu gubitak subjektivnog prava koje je tužbom trebalo da bude zaštićeno. Gubitak prava je definitivian i ne može se restaurirati. Zbog toga naprijed označena odluka kojom je usvojen tužbeni zahtjev za poništenje odluke poslodavca, na koju se poziva tužiteljica, ne može predstavljati osnov za zaključak o postojanju subjektivnog prava tužiteljice na isplatu plata koje su predmet ovog postupka. Iz istih razloga, činjenica da je tužiteljica vraćena na rad po pravosnažnoj presudi broj 75 0 Rs 044388 18 Rsž od 25.06.2019. godine, ne može predstavljati osnov za zaključak o postojanju subjektivnog prava tužiteljice na isplatu plata šest mjeseci unazad od vraćanja na rad, kako su to smatrali nižestepeni sudovi.

S obzirom na sadržaj odredbe člana 189. ZR, u radnom sporu u kojem se pobija odluka poslodavca o prestanku radnog odnosa, za plate koje nisu dospjele do zaključenja glavne rasprave nema mjesta primjeni pravila iz odredbe člana 177. ZPP. Prema navedenoj odredbi materijalnog prava (član 189. ZR), tužiteljica je u parničnom postupku u kojem je donesena naprijed označena pravosnažana presuda mogla tražiti i nedospjele plate (zahtjevom za isplatu plata do vraćanja na rad). Ovaj dio zahtjeva, zajedno sa zahtjevom za isplatu dospjelih plata, u konkretnom slučaju, predstavlja zahtjev za potpunu radno pravnu integraciju, koji je po materijalnom pravu (član 120. stav 1. i član 121. stav 1. ZR) odrediv zahtjev i slijedom toga (bio bi) podoban za raspravljanje i odlučivanje.

S obzirom da je tužiteljica u postupku u kojem je osporavala akt poslodavca o prestanku radnog odnosa tražila plate samo do 31.12.2017. godine, za preostale izgubljene plate do vraćanja na rad, koje traži predmetnom tužbom podnesenom 15.10.2019. godine, nastupila je prekluzija. Kako je tužiteljica zbog prekluzije izgubila pravo na podnošenje tužbe, pravilna primjena materijalnog prava, odredbe člana 201. stav 4. u vezi sa članom 189. ZR, nalagala je da se tužba tužiteljice za isplatu plata za period 01.03.2019. godine do 26.08.2019. godine, kamata na ove plate i isplatu doprinosa i poreza, odbaci.

Iz navedenih razloga odlučeno je kao u izreci, a na osnovu odredbe člana 249. stav. 2. ZPP.

Odluka o troškovima postupka preinačena je temeljem ovlaštenja iz odredbe člana 397. stav 2. ZPP.

Prvostepeni sud je utvrdio da tuženom, koga je zastupao punomoćnik advokat, na ime potrebnih troškova parničnog postupka pripadaju troškovi za sastavljanje odgovora na tužbu sa paušalom i PDV u iznosu od 292,50 KM, da mu za zastupanje na tri održana ročišta za svako ročište pripada iznos od po 292,50 KM, te da mu na ime nagrade za vrijeme ukupno 3 sata pripada iznos od 180,00 KM, pa ukupni potrebni troškovi iznose 1.350,00 KM. Ovi troškovi odmjereni su pravilnom primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik RS“, broj 68/05 - u daljem tekstu: Tarifa) član 2. tarifni broj 3.,9., i 12., te član 14. i član 6. Tarife.

Tuženi je tražio troškove žalbenog postupka na ime sastavljanja žalbe sa paušalom i PDV u iznosu od 438,75 KM. Po članu 2. tarifni broj 3. Tarife, tuženom na ime sastavljanja žalbe pripada 150 bodova što po članu 14. Tarife iznosi 300,00 KM. Paušalnu nagradu od 25%, po tarifnom broju 12. Tarife iznosi 75,00 KM, pa troškovi sastavljanja žalbe sa paušalom iznose 375,00 KM. Tuženi je uz žalbu dostavio uvjerenje Uprave za indirektno oporezivanje BiH od 07.06.2017. godine, iz kojeg proizilazi da je njegov punomoćnik

obveznik plaćanja PDV, pa mu u smislu odredbe člana 6. Tarife, na ovaj iznos pripada PDV od 17%, koji iznosi 63,75 KM. Tako da troškovi sastavljanja žalbe sa paušalom i PDV iznose od 438,75 KM.

Tuženi je tražio troškove sastavljanja revizije sa paušalom u iznosu od 375,00 KM. Ovaj iznos, prema naprijed navedenim odredbama Tarife, pripada tuženom za sastavljanje revizije sa paušalom.

Tako da potrebni troškovi cijelog postupka koje je imao tuženi, u smislu odredbe člana 387. ZPP, iznose 2.163,75 KM. Tuženi je uspio u sporu, pa je na osnovu odredbe člana 386. stav 1. ZPP tužiteljica obavezana da tuženom nadoknadi troškove postupka u navedenom iznosu.

Predsjednik vijeća
Senad Tica

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić